

LBRIS

We know
books

dan coman

lipsa de greutate a lumii

ISBN: 978-606-752-357-7
©Editura CHARMIDES / 2025
str. Mihai Eminescu 13, ap. 31
Bistrița, 420041, România Tel: 0263 236257
www.societateadeconcerte.org

Editor: Gavril Tărmure
DTP: Matei Man
Copertă: Leon Cruceru
Imagine copertă: Maria Orban

CHARMIDES

2025

Cuprins

rezumat	9
cinci scrisori despre utilizarea corectă a vieții	
Scrisoarea I	13
Scrisoarea II	17
Scrisoarea III	20
Scrisoarea IV	24
Scrisoarea V	27
gloria gloria	
nimic complicat	35
Gata,	37
exact așa:	39
ce primăvară frumoasă!	40
MO,	43
Poemul de dragoste al lui George Dan Coman pentru Serena Jameka Williams	45
playlist	50
somnul de frumusețe	52
gloria gloria	54
dragostea. două secvențe	56
autoportret	59
I.S. Labirint	61
cerere și ofertă:	63
elegie	65
Cip-cirip	66

tot mai departe, în larg	71
magnolia	73
casa memorială	79
text motivațional	81
hinta-palinta	84
frumusețea	85
ComanDanTe,	89

Scrisoarea I

poate că așa-i cel mai bine. nimic într-atât de strălucitor
încât să ne ia ochii,
nicio amintire suficient de spectaculoasă
încât să ne pară rău.

flori de soc aduse tocmai din Caila,
rânduri de porumb aliniat perfect la Valea Ceșului,
plăcerea care șterge de câteva ori pe zi praful de pe corp.

câteva mici animale de casă crescute special pentru
căldura lor,
pentru precizia cu care absorb tot surplusul de dragoste.

și noi, la gardurile noastre înalte,
vorbind la repezeală despre secetă,
despre lumina uscată,
întărită la marginea drumului, lângă șanț.

și tot noi, după ce-am închis portița cu rigălul,
făcându-ne cruce și scuipându-ne-n sân.

lucrurile pe care le-am adunat o viață întreagă
sunt încă demne de admirat,
cum de admirat e felul în care,
în ciuda logicii, a istoriei și mai ales a statisticilor,

mîntea continuă să genereze sens și valoare:

o sută zece miliarde de oameni dispăruți fără urmă
și noi încă foarte convinși că n-o să se termine totul aici.

sirop de soc pus la rece în sticlule de Tedi,
lanuri de porumb plantate bob cu bob,
mari întinderi de ființe sensibile și raționale –

și printre toate, proaspătă și uniformă, buruiana.

frunza mărunță-a depresiei,
floarea albastră a disfuncției erectile,
pălămida disprețului și costreiuul fricii care pot fi
atât de ușor confundate cu speranța și curajul,

marea plantă erbacee parazită denumită-n popor
sufletul morților – imposibil de stârpit.

nemaivorbind de mohor, turiță, iarba bărboasă,
șopârliță și celelalte boli cu care-i în zadar să te lupți.

un război hibrid din care, știm bine,
n-avem cum ieși învingători,
dar care ne-a adus astăzi în situația avantajoasă de a trăi
de două ori mai mult decât acum o sută de ani.

desigur, evoluția nu e deloc spectaculoasă,
însă de cedat n-avem de gând să cedăm.

desigur, vremea sapei și a îndepărtării
manuale a buruienii a trecut.

desigur, s-a dus timpul rugăciunii,
al bălegarului și-al apei clocotite cu sare.

și chiar dacă adevărul, binele, frumosul sunt încă
tratamentele naturiste cele mai folosite,
eficiența noastră stă-n erbicid.

și nu există erbicid mai bun ca statistica:

în fiecare zi speranța de viață crește cu peste cinci ore,
în fiecare zi speranța se năruie pentru încă 150.000.

așa că dacă e să se ducă dracului totul,
ducă-se-nvîrtindu-se,
dar ducă-se fără noi.

noi (și ce dacă aproape bătrâni?
și ce că egoiști și înspăimîntați?) încă aici,

așteptând weekendul, uscând menta pe ziare,
dăruindu-ne unii altora plăcerea pe care,
după efortul de peste zi,
o merităm cu vârf și îndesat.

noi încă în spatele gardurilor înalte
aranjând fără grabă lucrurile pe care
le-am tot adunat înăștia 50 de ani,

îmbrățișând din când în când micile animale de casă,

curățând cu lopețile lumina întărită prin curte,

aprinzând resturile ei uscate și pline de praf,

servindu-ne cu socată proaspătă, cu vișine și cocoradă
cum se face

pentru că exact așa se face:

dacă e să se ducă dracului totul, ducă-se-nvârtindu-se,
dar ducă-se fără noi.

nu că ne tragem pe cur,
dar cineva trebuie să rămână încă o vreme aici,
în dreptul porților,

să spună celor care trec pe drum
cum stau lucrurile,

să depună mărturie despre mizeria asta.

Scrisoarea II

de ce pana mea mă tot întrebi dacă merită?

de ce ritmurile mele de-acum nu s-ar potrivi nici în o mie
de ani
cu ispitele Slam și Performance și Spoken Word
Sessions?

de ce dorm de fiecare dată la prânz,
îngrămădit în patul de o persoană,
în loc să mă agit, să fac bani, să mă bucur de viață?

nu te grăbi. nimic din ce-i aici nu-i despre mine.
în realitate am tot ce-mi trebuie ca să fiu un om fericit.
viața mea îndeplinește toate criteriile unei vieți
împlinite.

la ultimele baterii de teste despre stima de sine
răspunsurile mele au înregistrat numai punctaje maxime.

nu te grăbi. experiența de viață nu contează deloc.
nimic din ce-i aici n-are de-a face cu adevărul.
iar frumusețea-i doar un concept – reprezentarea ei
nu s-a potrivit niciodată cu dimensiunile
atât de înguste ale realității:

o fentă continuă, o vrăjeală
menită să-ți ia ochii și să te facă să sperii.

nu te grăbi. nimic din ce-i aici n-are vreo relevanță.
poți urla ca performerii, te poți dezbrăca lent ca Țupa,
te poți tatua –
nimeni nu va ține minte ce-a fost în mintea ta.
cât despre fapte:
faptele altora le vor acoperi cât ai clipi.

nu te grăbi. nu întreba din nou dacă merită.

uite, exemplul cel bun:
sunt un om sănătos, cu familie numeroasă
și job bine plătit. am fost pe Old Trafford,
i-am văzut în Inimă pe Vlad Udrescu și Claudiu Mihail,
am admirat bujorii familiei Țărmure.

am folosit, strict ca exercițiu de imaginație,
ba un soare, ba un rege, ba alt animal domestic –
dar dintre toate șmecheriile
limbajul a fost preferatul meu.

o jucărie sexuală ultraperformantă
cu care am încercat să impun ritmul,
să fiu la zi cu tendințele,
să depășesc toate beneficiile prezentate-n prospect.

am fost inspirat și ordonat, lucid
și cu mare băgare de seamă să nu fiu surprins.
am igienizat cu gesturi responsabile –
și înainte, și după, și în timp ce.

nu te grăbi. să folosești limbajul în felul acesta
n-duce niciun fel de plăcere.

chiar dacă-s îndemânat și consecvent,
chiar dacă exersezi zilnic,
chiar dacă m-am obișnuit să forțez.

o fac strict din orgoliu. din obișnuință.

din respect pentru ideea de plăcere pe care
mi-am format-o încă din adolescență în cap

și pe care n-am putut să mi-o satisfac niciodată.